

ΤΡΙΑΝΤΑΤΕΣΣΕΡΑ ΤΑΝΚΑ

ΠΡΙΓΚΗΠΙΣ ΣΑ ΝΟΤΚΑΝΤΑ (7ος αι.)

1

Τὸ φεγγάρι περιμένουμε
νά βγεί ἀπ' τὸ Νικιτάτσου.
Ἦ παλίρροια φουσκώνει
ὀλόκληρη.
Ἔλα, ἂς τραβήξουμε κουπί.

2

Πῆγες σ' ἀγρούς
ἀπὸ βότανα κόκκινους.
Πῆγες στοὺς αὐτοκρατορικούς σου τόπους.
Ὁ φουρορὸς κοίταξε
καθὼς μοῦ ἔγνεφες μὲ τὸ μανίκι σου.

3

Ἐγὼ περιμένα
ἐγὼ λαχταροῦσα γιὰ σένα.
Τὸ παντζούρι μου
σάλεψε στὸ ἄγγιγμα
τῆς φθινοπωρινῆς αὔρας.

Μετάφρ. ΜΑΡΙΑ ΔΟΥΛΗ

Η ΠΡΕΣΒΕΙΑ ΣΤΟ ΣΙΡΑΓΓΙ (736—7)

(μιλοῦν ἐναλλάξ ἡ γυναίκα κι ὁ ἄντρας)

1

Σὲ μιὰ κόχρη
στὸν κόλπο Μούκο
ἡ νερόκοιτα διπλώνει τὰ φτερά της.
Χωρισμένη ἀπὸ σένα
θὰ πεθάνω ἀπὸ ἀγάπη.

2

Στὸ ψηλὸ μου πλοῖο
ἂν θὰ μπορούσες ν' ἀνεβείς,
ἐσύ, γυναίκα,
πάνω σου θὰ διπλώνα τὰ φτερά μου
καὶ θὰ σάλπαρα.

3

Στὴν ἀκρογιαλιά πὺν κοιμᾶσαι
ἔξω πέρα στὸ ταξίδι σου,
ὅταν ἡ ὀμίχλη στὴ θάλασσα κυματίζει,
νά τὸ ξέρεις, μοιάζει
μὲ τοῦ τραγουδιοῦ μου τὴν ἀνάσα.

4

Ὅταν φθάσει τὸ φθινόπωρο
θ' ἀνταμωθοῦμε.
Γιατὶ ν' ἀναστενάζεις τόσο
πὺν ἡ ἀναπνοή σου
νά πλανιέται ὀμίχλη;

5

Ἐσὺ πὺν ταξιδεύεις
γιὰ τὸ Σιράγγι,
γιὰ νὰ ξαναδῶ τὰ μάτια σου
σήμερα, αὔριο,
θὰ νηστεύω καὶ θὰ περιμένω.

6

Δὲν τὸ ἔξαιρα
πὼς θὰ περιμένε
τὸ πλοῖο τὴν παλίρροια.
Ὡ πόσο μετανιώνω
πὺν τὴν ἀποχωρίστηκα ἔτσι γρήγορα.

Μετάφρ. ΛΙΤΣΑ ΧΑΧΑΛΗ

ΙΣΙΚΑΒΑ ΤΑΚΟΤΜΠΟΚΟΤ (1885—1912)

1

Μιὰ νύχτα μόνο
ἦρθε ἡ θύελλα
καὶ σῶρωσε ψηλὸν
αὐτὸν τὸν ἀμμόλοφο:
ποιανοῦ νὰ 'ναὶ ὁ τάφος;

2

Στὴν ἄμμο γράφω
τὴ λέξη «μέγας»
πάνω ἀπὸ ἑκατὸ φορές.
Μετὰ γυρίζω σπίτι
ρίχνοντας χάμω κάθε σκέψη τοῦ θανάτου.

3

Ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ τραῖνου
πέρα μακριὰ πρὸς τὸ βοριά
βγαίνουν στὰ μάτια μου σιγά - σιγά
οἱ λόφοι πάνω ἀπὸ τὸ σπίτι μου,
κι ἐγὼ ἰσιώνω τὸ κολλάρο μου.

4

Ὁ ἄνεμος πὺν φυσάει μέσα στὰ πεῦκα
βουίζει νύχτα μέρα
στ' ἀφτιά τοῦ πέτρινου ἀλόγου
ἐνὸς ναοῦ τοῦ βουνοῦ
πὺν κανεῖς δὲν προσκυνάει.

ΙΤΟ ΣΑΧΙΟ (1864—1913)

1

Ὅταν οἱ γελαδάρηδες ἀρχίσουν
νά φτιάνουν ποιήματα,
πολλοὶ νέοι τρόποι
θὰ ξεπηδήσουν
στὸν κόσμον

2

Καθὼς στεκόμουν ἐκεῖ
τὸ πρωί, τὸ κρῶ με ξάφνιασε.

Ἀπαλή δροσιά:
βαθιά σωρωμένα
πεσμένα φύλλα χουρμαδιάς.

3

Ἐγκατέλειψα
τὴ γῆ τῶν ἀνθρώπων
κι ἦρθα σ' ἓνα τόπο
ὅπου τ' ἄσπρα κύματα
σκίζουν τὴ γῆ στὰ δυό.

4

Οὔτε ψηλά βουνά
οὔτε χαμηλοὶ λόφοι·
στῆς γῆς τὰ σύνορα
πέφτουν οἱ οὐρανοὶ
μπροστά στὰ μάτια μου.

5

Πέρα ἀπ' τὴν πίσω πόρτα
τίποτα πὺν νὰ δεῖς.
Κρύο, ψύχρα:
συννεφιασμένος ἥλιος ἀκουμπάει
σὲ μαραμμένα καλάμια.

Μετάφρ. ΛΤΑΝΝΑ ΖΑΧΟΠΟΤΛΟΤ

ΚΤΡΙΑ ΚΑΣΑ (μέσα 8ου αἰ.)

1

Σὰν τὴ δροσοσταλίδα
πάνω στὴ χλόη τοῦ κήπου μου,
μὲς στίς σκιές
τοῦ δειλινοῦ,
δὲ θά ὑπάρχω πιά.

2

Οὔτε οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου
σὲ μιὰ ἀκρογιαλιά
πλατεῖα ὀχτακόσιες μέρες
δὲ θά 'ταν πῶ πολλοὶ ἀπ' τὴν ἀγάπη μου,
φύλακα τῆς ἀκτῆς τοῦ νησιοῦ.

3

Τὰ κύματα τῆς θάλασσας ἴσε
βροντοῦν σὰν κερανοὶ στὴν ἀκτὴ.
Τὸ ἴδιο ἄγριος
Τὸ ἴδιο περήφανος
κι αὐτὸς πὺν μὲ καίει τὴν καρδιά.

4

Ὁνειρεύτηκα
ἓνα μεγάλο σπαθὶ
ζωσμένο στὸ πλευρό μου.
Τί νὰ δείχνει;
Θά σὲ συναντήσω;

5

Ἡ καμπάνα σήμανε,
σημάδι γιὰ ὅλους νὰ κοιμηθοῦν.
Ὅμως, μὲ τὴ σκέψη
τῆς ἀγάπης μου,
πῶς γίνεται νὰ κοιμηθῶ;

Μετ. ΕΛΕΝΗ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΤΛΟΤ

ΣΑΙΤΟ ΜΟΚΙΧΙ (1882—1953)

1

Πάνω στὸ βουνό
πὺν πέφτει
τ' ἀσημένιο χιόνι
εἶν' ἓνα στενὸ μονοπάτι
πὺν ἀνθρωποὶ περνοῦν.

2

Κοντὰ στὸ θάνατο
δίπλα στὴ μητέρα:
τὸ βραχνὸ κόασμα
τῶν βατράχων τοῦ ὀρυζώνα
φτάνει στὸν οὐρανό.

3

Μαραμμένα ἀμπελοοῦλουδα
πεταρίζουν πέφτοντας
στὴ βουνοπλαγιά:
τὸ κάλεσμα τοῦ περιστεριοῦ
τόσο μοναχικό...

4

Τὸ ἐλαφρὸ ρόδισμα
τῆς γλώσσας τῆς γάτας
ἀγγίζει τὸ χέρι μου
κι ἀρχίζω νὰ νιώθω
αὐτὴν τὴν ἀθλιότητα.

Μετάφρ. ΝΑΝΘΗ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΤΛΟΤ

ΒΑΚΑΓΙΑΜΑ ΜΠΟΚΟΤΣΟΤΙ (1885-1928)

1

Πόσο ἔρημο εἶναι
τὸ λευκὸ πουλί!
Οὐρανὸς καὶ θάλασσα
γαλάζια καὶ τὰ δυό:
ὅμως αὐτὸ ἐκεῖ πλανιέται.

2

Σὰν ἀφρισμένο ρέμα,
τὸ κάλεσμα τοῦ πουλιοῦ
ἀνάμεσα ἀπ' τὰ πεῦκα
καὶ τὶς ἀγριοκερασιές:
φαράγγι τοῦ βουνοῦ, μεσημέρι.

3

Ὁ λόφος πὺν κοιμάται,
στὰ πόδια του
ἡ θάλασσα πὺν κοιμάται·
πλημμυρισμένη ἡ ἔρημη ἀνοιξη
πὺν ταξιθεῖται.

4

Στῆς θάλασσας τὸ στρῶμα
τὰ τυφλά ψάρια ζοῦν,
νὰ τί λένε:
πῶς θά μπορούσα νὰ 'μαι
τυφλὸ ψάρι.

5

Ἀπὸ τὴ μεριά μου